



RUGĂCIUNI, POVESTIRI ȘI POEZII pentru-ai noștri dragi copii

revăzută și întregită



Domnul nostru Iisus Hristos, a zis:
Lăsați pruncii și nu-i opriți pe ei a veni la Mine, că a unora ca
acestora este Împărăția Cerurilor... De nu vă veți întoarce și să vă
faceti ca pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor (Mt. 19¹⁴, 18³)

Apare cu binecuvântarea
Preașfîntului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Dragi copii !

Editura „Lumină din Lumină”

Vă dorește viață lină
Și un sufletel curat
Cum Dumnezeu vi l-a dat !
Fără zile zbuciumate
Fără nopți întunecate
Și lipsiți de mici păcate.
Amin !

Rugăciuni și poezii
Pentru-ai noștri dragi copii,
Adunate din popor
De un modest... editor.
Compleitate și-aranjate
Și iarăși la copii redate,
Și în buna lui râvnire
Nu vrea altă răsplătire
Decât dulcea mântuire !
Numele de i-l dorîti
Prințe rânduri îl găsiți !

Dragi copii, dragi copii
Voi ne-aduceți, multe bucurii !



Dragi copii !

Această cărticică este făcută anume pentru copii și de dragul copiilor. Primiți-o cu drag, căci ea este un dar pe care vi-l face Editura din toată inima pentru folosul sufletesc al celor mici.

Cartea aceasta a fost compusă imaginar, în amintirea cărții de rugăciuni pentru copii, carte pe care părintele Nicodim Măndiță a vrut s-o tipărească în anul 1947 și a fost respinsă de cenzura Capitalei, pe motiv că nu scria în ea nimic despre politica vremii...

Am pus aici mai multe feluri de rugăciuni, în proză și poezie, ca să aibă copiii de unde alege. Ele sunt adunate din diferite cărți de citire (vechi) și prelucrate, câteva sunt după Vasile Militaru și Traian Dorz, iar altele sunt culese după caiete scrise de mână, care au circulat în perioada dureroasă, despre care nu avem nici o cunoștință asupra autorului... Ea a fost editată de opt ori până la această ediție, în câte 12000 și 15000 de exemplare, iar acum ieșe în culori pentru prima oară.

Acestea fiind spuse, rugăm pe Bunul Dumnezeu, Care dă creștere plantelor, pomilor și tuturor vietăților pământului, să vă dea și vouă – dragi copii – putere de înțelegere și Har de sus, ca să puneti aceste sfaturi în aplicare înțelepește și cu mult folos.

Domnul nostru Iisus Hristos – Care a iubit și iubește copiii – să vă ajute să faceți în viață, tot ce este bun, folositor și placut Lui Dumnezeu. Amin.



Cuvânt de lămurire la această carte

Încă de la început, ținem să recunoaștem că din rândurile de față lipsește pana scriitorului talentat, însă nu lipsesc bunele intenții... Cititorul o va constata și judeca... Noi însă totdeauna am avut în vedere folosul sufletesc.

Îndemnați de o sfântă dorință pentru a da un modest ajutor părinților încovoați sub greaua sarcină și marea răspundere ce apasă pe umerii lor, în creșterea trupească și sufletească a copiilor, am adunat aceste rugăciuni, poezii și istorioare în scopul îmbogățirii cunoștinței de Dumnezeu, Creatorul lumii materiale și spirituale. Ele au fost puse în această cărticică, mai ales pentru edificarea copiilor – care formează lumea de mâine – cu nădejdea că se vor folosi mult cei ce le vor citi, asculta și urma cu drag.

Copilul mic este asemenea unei bucăți de aluat, căreia i se dă orice formă, este asemenea cu ceara topită, moale, din care poți face orice fel de lumânări. Este asemenea lutului moale al olarului, care se poate modela după voie și din care se pot scoate felurite forme de vase. Copilul mic se mai asemănă cu o mlădiță crudă, pe care, dacă o plantăm și o lăsăm să crească la voia întâmplării, ea va crește strâmbă, noduroasă, aplecată după voia vânturilor sau a feluritelor întâmplări. Dacă însă mlădița este îngrijită de aproape, sprijinită cu un harag, curătată de buruieni și săpată împrejur... atunci ea crește bine, dreaptă și puternică și după felul îngrijirii sale cu atenție, aduce roade bune. Tot așa se întâmplă și cu copiii, de aceea Sfântul

Apostol Pavel îndemna și îndeamnă și azi, zicând: „Părinților ! Creșteți-vă copiii voștri în temerea, învățătura și înțelepciunea Domnului” (Efes. 6^a; Colos. 3²¹; Fac. 18¹⁹).

De când Dumnezeu a binecuvântat însoțirea cea după Lege și nașterea de copii, cea mai frumoasă chemare și cea mai înaltă demnitate pentru femeie, este să slujească Lui Dumnezeu în mijlocul familiei sale. Femeia oriunde își poate arăta vrednicia ei, dacă eventual în unele activități, poate fi înlocuită, numai în rolul de mamă nu. Numai aici ea se poate socoti în deplinătatea capacitatilor sale. Numele scump de mamă este cel dintâi și cel de pe urmă cuvânt pe care îl rostesc pământenii. Copilul când este în primejdie, pe mama lui o strigă. La mama vine școlarul să-și arate premiile dobândite. Pe mama o strigă ostașul când își dă viața pe câmpul de luptă. Pe mama o strigă muribundul pe patul de moarte. La mama vine să-și plece capul copilul – oricare i-ar fi vîrstă – când este obosit și îndurerat... Iar acolo unde nimeni nu mai poate aduce vreo mânăiere – mama – cu dragostea ei oprește lacrimile, descrește fruntea și dă curaj !... Un frumos exemplu îl avem în Mama lui Ștefan cel Mare, când i-a zis: „Du-te la ostire, pentru țară mori și-ți va fi mormântul încoronat cu flori“. După acest îndemn, Ștefan cel Mare și biruie pe turci.

Cea mai mare parte din comoara sensibilității și imaginației poetilor – zice un modest sufletel, aducându-și aminte de mama lui – este moștenirea directă a sufletului delicat, bland și iubitor al mamelor. Care poet, cât de ne-

cunoscut, sau literat, cât de modest, nu simte în ochii lui arzând o lacrimă de emoție și de recunoștință când, pronunțând cuvântul mamă, nu-i evocă ființa iubită ce se apleacă înfrigurată de griji peste leagănul copilului sau peste nădejdile adolescentului ?

Dați-mi voie să smulg și eu o frunză din laurii ce încununează frunțile voastre de aleși ai muzelor, de învingători ai vieții și s-o las să-și tremure mângâierea târzie peste frunțile acelor mame care n-au trăit ca să împărtășească gloria voastră, sau s-o depun cu multă evlavie la picioarele celor care, fiind în viață, au făurit din suferințele lor neștiute – sufletele și victoriile voastre de azi. Pe mama n-am văzut-o niciodată ieșind din casă decât însoțită de tata mergând la diferite treburi de-ale familiei... N-am cunoscut în casa noastră alte distracții decât muzica religioasă, citirea... și mai ales munca... Obosită... și chinuită de un cancer intestinal... a plecat în veșnicie într-o zi de toamnă târzie și ne-a îndoliat viața pentru totdeauna... Viața ei a fost scurtă, ca un fulger care taie pe cerul posomorât un zigzag de lumină și se stinge, sporind parcă și mai mult întunericul nopții... Nică un copil nu știe să-și iubească părinții destul, și pedeapsa lor este de a-și da seama prea târziu că nimeni și niciodată, afară de Dumnezeu, n-o să-i mai iubească ca ei cu dragostea și prietenia lor...



Mamă !

Mi-ai cântat în ceasuri grele cântecele duioșiei
De-ai trezit în al meu Suflet cald – fiorul poeziei !
Mi-ai citit în ceasuri sfinte stihul vechilor Cazanii
Răsădind credința-n Suflet ca s-o crească-n urmă anii !

O mamă bună face mai mult decât o mie de profesori. Stând și cugetând mai adânc, vom vedea că lumea ar putea trăi dacă n-ar fi femei croitorese, bucătărese, cântărete, avocate, profesoare etc., dar lumea va înceta de a mai trăi, când nu vor mai fi mame. De nimic nu avem nevoie mai mult astăzi decât de mame „bune”, care să-și îndeplinească cu dragoște sfântă datoria lor. Dați-ne, deci, mame bune, devotate, mame care-și iubesc cu adevărat copiii și am îndreptat lumea ! Dragostea de mamă – după cuvântul unui poet – trăiește și trece dincolo de moarte. (Dacă unii copii nu-și iubesc mamele, însemnă că nici mamele lor nu i-a iubit suficient ca să le dea o educație bună pentru drumul vieții lor).



Iubirea de mamă

Dacă stâlp ce ține casa
Este tatăl, luat și seama,
Pentru cine vede bine,
Coperișul este mama.

Într-o zi un Înger coborî din Cer, fiind însărcinat să aducă de pe pământ lucrul cel mai frumos pe care-l va putea găsi. După lungi și anevoioase zboruri dădu în sfârșit peste o grădină de trandafiri.

Mulțumit peste măsură, făcu un buchet de trandafiri și-și luă zborul înapoi spre bolta cerească. Dar când începu să se înalțe văzu un surâs de copil. Uluit, se întoarse și culese surâsul. Dar lângă surâs văzu iubirea mamei. Există oare ceva mai frumos decât iubirea mamei ? Îngerul luă deci cu sine trandafirii, surâsul copilului și iubirea mamei. Când ajunse la poarta Cerului, iată că trandafirii se ofiliseră, surâsul copilului se șterse, dar iubirea de mamă era tot atât de curată și frumoasă.

El aduse la picioarele Stăpânului mult iubit, această minune a vieții pământești.

În orice inimă iubirea îi poate urii lăsa locul,
Oricât de mare și aprins la început i-ar fi fost focul...
În inima de mamă însă, pe veci odorul ei să-și poarte,
Iubirea ei rămâne veșnic și trece dincolo de moarte...

O femeie are sau nu preț, dacă a crescut sau nu copii, dacă a fost sau nu mamă. E destul să ne gândim că toate rândurile de oameni cresc pe brațele mamei, se hrănesc din sânul ei și primesc din sufletul ei îndrumările, bune sau rele, pentru viață. Nimeni nu ieșe la treburile obștești decât prin familie, iar inima familiei este mama. Acolo unde mama lipsește, ea nu poate fi înlocuită cu nimic. Căci dacă e adevărat că războaiele cele mari au fost duse de bărbați, că Sfintele Biserici cele mai mărețe au fost zidite de ei, că descoperirile cele mari și tot ce se vede în lume au fost făcute prin silințele și priceperea bărbaților, apoi trebuie să nu uităm că toate acestea le datorăm tot mamelor, de aceea că toți aceștia au fost purtați, născuți și crescuți de mamele lor. Astfel de mame bune au fost: binecredincioasa Nona –

mama Sf. Grigore Teologul; Sfânta Emilia – mama Sf. Vasile cel Mare și Sf. Grigore de Nisa; Antuza – mama Sf. Ioan Gură de Aur; Monica – mama fericitului Augustin.. și alte mame din vechime, care vor rămâne pentru totdeauna pilde vii de urmat pentru toate mamele creștine. Ele și-au dat toată silința și n-au crutat nimic pentru a da copiilor cea mai bună educație creștinească, dorind ca ei să fie în primul rând întăriți pe calea binelui și a adevărului arătat de Sfânta Evanghelie...

Ca să-și ajungă acest scop înalt, ele n-au crutat nici sănătatea, nici liniștea, nici averea și chiar nici fericirea lor pământească.

Multe minuni sunt în Univers, dar capodopera creațușii e tot inima unei mame... Pentru mame nu există spațiu: o adevărată mamă presimte și-și vede copilul de la un pol al pământului la altul.

De aceea, o familie fără copii este asemenea unei grădini fără flori și fără legume. Familia fără copii este asemenea unei păsări fără cântec, asemenea unui clopot fără limbă. Familia fără copii este asemenea unui pom fără de roade, iar familia care-și avortează copiii este asemenea smochinului neroditor, sortit tăierii, sau a acelui smochin în care Domnul Hristos neaflând roade, l-a pus sub bles-tem și s-a uscat...

Pe copil să-l ţii în frâne
De vrei om la toți să placă;
Nu-l lăsa orice să-ngâne,
Nu-l lăsa orice să facă.

Nu-l lăsa după plăcerea-i
Unde vrea el să se ducă...
Din același lemn se scoate,
Și Icoană și măciucă !

În răsfăț de-ți crești copilul și-l lași zilnic fără frâu,
Tu ai semănat neghină socotind că semenii grâu !
De trei ori vai tie, mamă în asemenei greș - că mâine,
Vei mâncă muiată-n lacrimi cea mai otrăvită pâine !

Capodopera Lui Dumnezeu, este-o inimă de mamă !

Femeia ? Ființă-ncântătoare !
Te suie-n Rai, te-afundă-n iad
Prin ea mereu atâți se-nalță !
Și-atâți din înăltîme cad !

Ea face dintr-o stea un vierme
Si dintr-un vierme face stea;
Prin ea aduni comori de perle
Si pierzi împărății prin ea !

Femeia e surâs de soare
Ce umple viața de lumină;
E orhidee-mbătătoare
Și pururea de viață plină.



Nu e bine-a zis Cel Sfânt
A fi omul singur pe pământ !
Cum Adam stătea culcat
Domnul-o coastă i-a luat,
A făcut din ea femeie
Lui Adam ca să i-o deie !



Ea e putere creatoare
Si, doar sub mofturile femeii
Potop de sânge-a stat să curgă
De-au plâns și cei buni ca și răii !

Cu Dumnezeu, copila Evei,
Este legată-ntru etern:
Ea naște Îngeri pentru Ceruri,
Sau diavoli hâzi pentru infern !

În ochii ei s-aprind luceferi
Și ard văpăi ucigătoare,
Sub care mortul înviază,
Iar cel ce-i bea văpaia moare !

De n-ar fi ea, să umple lumea
De-al ei surâs și-ai ei fiori,
Un trist pustiu ar fi pământul,
Iar viața, noapte fără zori !

Așa, dacă n-ar fi femeia,
Fiindu-i vieții însăși seva,
Nici Dumnezeu n-ar fi creat-o
Din coasta lui Adam pe Eva !



Bucură-te Maică,
pururea fecioară

Manifestul micilor copilași

Voim, ca: părinții care ne dau viață, să fie sănătoși, la trup și la minte, să nu fie alcoolici, să nu ne transmită nouă tuberculoza, boli nervoase, boli lumești, epilepsie și alte boli ereditare.

Voim, ca: mamele noastre să ne alăpteze și să se îngrijescă de sănătatea noastră trupească și sufletească. Să nu-și piardă zilele și nopțile pe la petreceri, lăsându-ne pe seama slugilor și străinilor.

Voim, să: nu fim întărcați mai înainte de vreme, înainte de cel puțin 7 luni; să nu ni se dea alimente pe care stomacul nostru nu le poate digera și asimila. Laptele din sânul mamei noastre, este al nostru, nouă ne aparține. Deci, pe acesta îl vrem !



Voim: când suntem mici, să fim scăldăți zilnic, să avem asternut curat, scutece curate, rufărie curată: să avem culcușul nostru. Să nu dormim cu alții în același pat.

Voim: când suntem bolnavi, să fim căutați de medici competenți, nu de vrăjitoare. Dacă părinții noștri n-au mijloacele necesare, asistență socială, stăpânirea vremii să fie datoare a îngrijii de noi, să ne trimită medici buni și cu suflet de adevarăt creștin, să ne dea medicamente și hrana necesară.

Voim, ca: Statul să poarte de grija ca părinții noștri să aibă locuințe sănătoase, să ne țină în odăi cu aer, cu soare și cu lumină corespunzătoare. Să se dărâme casele insalubre, întunecoase, cu igrasie.

Voim, să: fim feriți de frig, de foame, de murdărie, de muște, de zgomot, de fum, de praf, de boli contagioase.

Voim, să: ni se pună la dispoziție parcuri curate, unde să ne putem juca. Avem mare nevoie de aer curat, de

soare, de veselie, de iubire, de o sănătate înfloritoare.
Voiim să ne bucurăm de copilăria noastră !
Trăiască sănătatea ! Trăiască părinții noștri !

Mama

Când văd un om, distins – un om de seamă –
Îmi zic: „Avut-a parte de-o adevărată mamă !”
Da, mama este aceea ce-a cizelat temeinic
Un caracter, ce-l face demn și de cinste vrednic.

Ce sfânt e rodul mamei ! Ce mare-i e menirea !
Ea schimbă și transformă, ea-naltă omenirea !
Sculpează caractere și le reliefază,
Valori nebănuite în fiii ei lucrează !

Frumosul nu-l cioplește în marmura cea rece
Și nici nu îl pictează pe pânza ce se trece, –
Ci, ca o mucenică, trecând peste amaruri,
Ea zi de zi cultivă în fii și fice daruri.

Muncește, sacrifică, uitându-se pe sine,
Ca, cei ce o urmează s-ajungă tot mai bine.
În bucurie cântă, în greu imploră „Cerul”
Și-n suflete înlătușă temeinic „Adevărul”.

Este educatorul cel mai iubit din lume,
Ce-ntipărește mama în minti, pe veci rămâne !
Când ea plantează-n suflet avânturi, idealuri,
Nimic nu le mai smulge: nici ale vremii valuri.

Un simț adânc mă-ndeamnă, sfios, să mă descopăr
Și cu elogii multe astă nume să-l acopăr;
Ca o privighetoare, cântând sub clar de lună,
Slăvesc Divinitatea, că am o mamă bună !

O, mamă !...

O, mamă, scumpă mamă ! În ochii tăi cerești
Văd lacrima iubirii, prin care mă privești...
Atât de des la sănu-ți cu drag m-ai încălziit,
Și de amare chinuri, tu, mamă, m-ai ferit !

Tu mi-ai sădit în Suflet pentru-adevăr un dor,
Ca veșnic fericită să pot în el să mor...
Iar conștiința toată curată să-mi păstreze
Și pașii mei cu teamă mereu să-i priveghez.

Atât de multe, mamă, iubind, mi-ai dăruit
S-ajung în nemurire un Suflet mântuit...
Dar eu, acuma, oare, cu ce să-ți răsplătesc ? !
Nu pot să spun, mămică, decât că: Te iubesc !

Că sunt departe-acum, departe de-al tău săn,
Dar bunele-ți povețe, cu mine-n veci rămân...
La Dumnezeu, adesea, rugându-mă, suspin,
Să te-ocrotească, mamă, să-ți dăruiască-alin.

Departă sunt, mămică, dar te-nvăluiesc
Cu dorul meu ce strigă: „În Domnul, te iubesc” !...

Ludmila Flutur

Mamă, azi e sărbătoare...

Mamă, azi e sărbătoarea dulcelui tău nume,
Ce-ăs putea să-ți dau eu oare mai frumos pe lume ?
Tot ce-i mai frumos poți da pentru mama ta,
E iubirea ta, ascultarea ta, prețuirea ta !
Doar așa-i poți arăta prețuirea ta !.

Și din zi în zi, o, Doamne, cu cât tot mai cresc,
Mă ajută și pe mine tot mai mult să Te iubesc !

Un sfat bun

În casa unde stă copilul pururea numă-n dezmerde,
Câștigă lanul o neghină, iar grâuul un grăunte pierde;
Și-atunci de-a sta o veșnicie s-o scalzi cu lacrimi râu
Neghina nu se mai albește și nu se va preface-n grâu !
Că precum îți crești copiii, vor fi oameni, sau neoameni:
Din oror nicicând nu ieșe decât ceea ce-n el sameni !

.....
Un copil ce numai rele seamănă pe-a vieții cale,
Bate-un cui în toată clipa în scrierii mamei sale !

Poți să spui că mamei tale nu-i mai datorezi nimic
Doar înapoindu-i zilnic, fie numai câte-un pic
Din dezmerdele pe care îți le-a dat când ai fost mic !
În ospețe dac-ai ține-o și-o privești nepăsător,
Chiar trăind o veșnicie, i-ai rămâne-n veci dator !

